Jólaspæl

Leikarar:

Maria _____

Jósef _____

1. hirði _____

2. hirði _____

3. hirði _____

1. vísmaður _____

2. vísmaður _____

3. vísmaður _____

Týtt: Ingrið Sondum

Eitt sindur um sjónleika-venjing við børnum

Fyrst verður leikurin lisin upp í síni heild. Roynt verður at gera leikin so spennandi hjá børnunum sum gjørligt.

Síðani verður ein mynd vand í senn. Børnini kunnu spæla ein part nakrar ferðir við ongum handriti (improvisatión), har børnini skiftast at hava teir ymsu leiklutirnar. Um lærarin velur »skeivt« fyrstu ferð, kann tað verða trupult at skifta seinni og ikki særa okkurt av børnunum.

Tá ið børnini hava spælt leikin nakrar ferðir og hava *skilt gongdina* í leikinum, verða leiklutirnir ásettir og handrit býtt út. — Nú verður heitt á børnini um at læra seg leiklutin uttanat.

Nú er so at vóna, at børnini sjálv duga at síggja, at summi hóska best til ein leiklut, onnur til onkran annan.

Tað hevur eisini stóran týdning at fáa børnini at skilja, at allir leiklutir eru týdningarmiklir; tey, sum arbeiða aftanfyri á pallinum, har alt skal gerast stundisliga og stillisliga, hava eins stóran týdning og tey, sum standa á palli.

Tað er heldur ikki bara tey, sum siga okkurt beint nú — ella skulu siga nógv í leikinum — sum eru týdningarmikil. Ein, sum hevur ein lítlan leiklut, kann leggja nógv afturat leikinum, um hann spælir væl í røttu løtu. Ein, sum hevur ein lítlan leiklut, kann taka nógv frá leikinum, um hann dregur ov nógv eygu at sær, tá ið hann ikki skal.

Fyrstu ferð, ið vant verður rættiliga á palli, skulu børnini læra at arbeiða aftan fyri pallin og ikki larma. Tað loysir seg at brúka nógva tíð til at venja hetta.

Royn skjótast gjørligt at áseta, hvar leikarin skal ganga og standa, tá ið hann skal siga okkurt. Tá festa setningarnir seg betur, og leikararnir vera tryggari.

Ven børnini frá byrjan at venda sær ímóti áskoðarunum, tá ið tey tosa, og at tosa *nógv* harðari og týðiligari, enn tey halda seg skulu.

Hini børnini kunnu fara oman í salin at eygleiða og lurta, um tað hoyrist nóg væl.

Royn at fáa børnini *ikki* at skunda sær. Onkuntíð hevur tað, at steðga á, mest at siga.

Jólaspæl

Sálmur nr. 54 — 1., 2. og 3. ørindi
Eitt barn er føtt

Maria: At vit í Betlehem funnu eitt fjós
tað var okkum báðum lukkan ljós.

Jósef: Ja, úti er kalt og myrka nátt.
Eg óttaðist, at Guð okkum gloymt hevði brátt.
Hús úr húsi vit gingu,
men ongastaðni rúm vit fingu.
Tú vart køld og bleik um kinn,
men eingin beyð okkum inn.

Maria: Vit funnu herberg í fjósinum her,
eg kenni, at Guð hjá okkum aftur er.
Hygg upp á himmalin, har lýsir alt. —
Her gýsur — man barnið vera kalt.
Á lítli sonur mín kundi eg
í fjálg klæði reiva teg.

Jósef: At fáa hjálp verður ikki lætt,
í Betlehem vit eiga onga ætt.
Langt er til Nasareth, har okkara næstu eru øll,
her eru vit so einsamøll.
(tekur kappan og rættir Mariu)
Hygg nýt henda kappa,
um barnið tú hann stappa.

Maria: Hoyr ljóðið — nú svevur hann søti, góði.

Jósef: Legg teg, Maria, tú skalt eisini sova.
Eg skal eftir tykkum ansa, tað eg tær skal lova.
Her at eldinum eg seti meg,
til í morgin eg aftur skal vekja teg.

Sálmur nr. 82 — 1., 2. og 3. ørindi
Fagur himin er at sjá

Maria: *(vaknar)* Á Jósef lurta, onkur bankar har.
Tú út til dyrnar far.

1. hirði: *(næstan uttanfyri)*
Hygg stjørnan vísir okkum vegin við sínum ljósi.
Munnu vit barnið finna í hesum fjósi.

Jósef: Hvat vilja tit hirðar, eftir hvørjum leita tit?
Hetta er fátækrafólk, her eru bara vit.

2. hirði: Á markini úti vit ansaðu seyði,
tá bjarta stjørna kom okkum fyri eygu.

3. hirði: Og einglar ljósir vit undan okkum sóu.
Stjørnan og teir, leiðina til fjósið okkum góvu.

1. hirði: Teir søgdu okkum frá hesum stað
og buðu okkum við krubbuna at falla á knæ.

2. hirði: Hygg barnið góða, hann her svevur.
Tak skinnið — hirðin tær gevur.

Maria: Koma tit her, barnið at síggja
við gávum, tit hirðar tríggir.
Guð lønir tykkum fyri tað, tit hava sagt,
til æviga tíð skal eg minnast alt.

Sálmur nr. 82 — 4. og 5. ørindi
Fagur himin er at sjá

1. vísmað.: Nú standa vit hjá tí nýggja kongi her..
málið er nú rokkið, á okkara longu ferð.
Tak hetta gullið, eg havi við
til tín lítli, eg nýti okkara sið.

2. vísmað.: Okkum leiddi ein stjørna ljós
til Betlehems í hetta fjós.
Við góðum royki eg fylli
luftina her í náttini stillu.

3. vísmað.: Vit takka Gudi, sum læt hetta henda,
at hann til okkum sín son vildi senda.
Myrru mína tak ímót,
sum eg leggi fyri tín fót.

Sálmur nr. 53 — 10. ørindi
Eitt barn er føtt

Maria: Allastaðni frá koma tey higar til tín
at síggja teg, kæri sonur mín.
Tey koma við gávum og tilbiðja teg.
Guð gevi tykum eydnu á tykkara veg.

Sálmur nr. 62
Gleðilig jól